

Luzana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Škalová

Johanka

a malé prasátko

bambóok[®]

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Lurana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Ťhalová

Johanka

a malé prasátko

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

JOHANKA A MALÉ PRASÁTKO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6279. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2016

Výtiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-271-9304-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9303-5 (pdf)

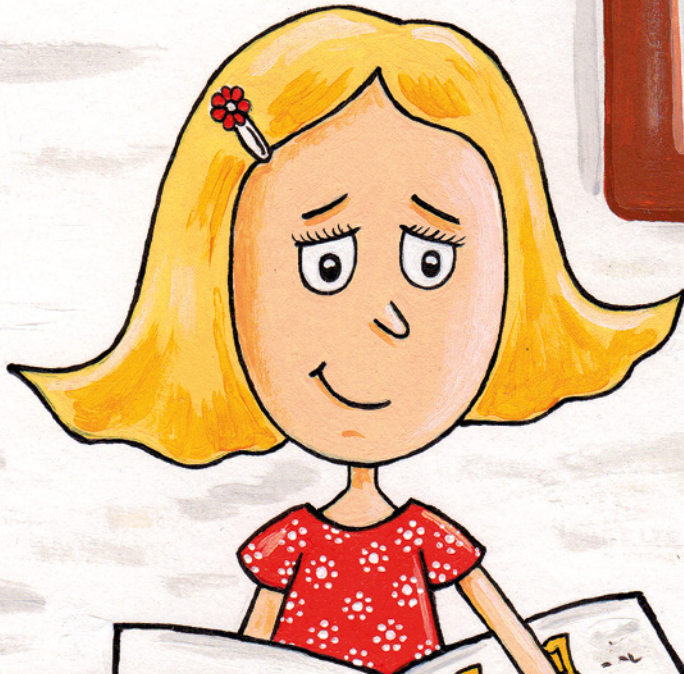
ISBN 978-80-271-0137-5 (print)

Obsah

Předmluva	7
Johanka	9
To by nešlo!	13
Malé prasátko	17
Na cestě do světa	21
Plán	25
Sobotní dopoledne	29
Na číhané	33
Setkání	37
Umýt!	41
Je vyhráno!	45
Nové bydlení	49
Slohová práce	53
Odpoledne plné her	57
Před celou třídou	61
Ve škole	65
Splněný sen	69

Předmluva

Také se vám stává, že někoho soudíte podle prvního dojmu? Tak třeba o Johance z téhle knížky si spolužáci myslí, že to je malá zakřiknutá chytrolínka. Ve škole ji přehlížejí a nikdo s ní nekamarádí. Když si Johanka vysní za kamaráda malé prasátko, všichni nad prasátkem ohrnují nos. Až si přečtete příběh o Johance a jejím neobvyklém kamarádovi, zjistíte, že první dojem bývá mylný. Johanka je totiž chytrá a kamarádská holčička a prasátka jsou bystrá a přátelská zvířátka.

Johanka

Ve škole bylo o přestávce rušno. Děti seděly nebo stály v hloučcích nebo ve dvojicích. Svačily a přitom si povídaly. Jediná Johanka seděla v lavici sama. Aby neměla o přestávce dlouhou chvíli, četla si. Každý den přečetla jednu knížku. Zajímala se úplně o všechno a nejvíc o zvířata. Bydlela v domečku se zahradou, ale pejska neměli. Maminka s tatínkem chodili do práce a ona i bratr Marek si museli hned po škole udělat úkoly nebo byli v nějakém kroužku. O pejska by se neměl kdo starat, a tak chovali jen agamu. Ta nepotřebuje každý den vyvenčit nebo pomazlit.

Johanka najednou zvedla oči od rozečtené stránky. Blížila se k ní spolužačka Lenka. Johanka se usmála. Myslela si, že Lenka míří

k ní, ale ona se zastavila o lavici dříve, aby se přidala k Bětce a Sáře.

Johanka se tedy opět začetla. Když zazvonilo, dala do knížky záložku a odložila ji pod lavici. I ostatní spolužáci se vrátili na svá místa a čekali, až dorazí paní učitelka. Když všichni stáli, tak si Johanka pokaždé uvědomila, že je ze všech nejmenší. Možná proto si jí nikdo nikdy nevšimne. Proto se s ní nikdo nekamarádí.

Jakmile začalo vyučování, Johanka najednou nebyla neviditelná. Alespoň ne pro paní učitelku. Když se děti na něco zeptala a nikdo neznal správnou odpověď, vyvolala Johanku. I když se Johanka styděla sama přihlásit, tak všechno věděla. Bylo to hlavně proto, že se naučila číst mnohem dříve než ostatní děti. Už ve školce. Čtení ji bavilo a knížky měla moc ráda. Díky nim se dozvěděla spoustu věcí.

Teď zrovna četla knížku o tom, jak jsou prasátka chytrá, i když to tak na první pohled nevypadá.

Najednou zatoužila po kamarádovi. Po chytrém kamarádovi. Co kdyby jí rodiče pořídili prasátko jako domácího mazlíčka?

Když skončilo vyučování a Johanka snědla oběd ve školní jídelně, vydala se na cestu domů. Doslova se šourala. Ne proto, že by měla těžkou aktovku, ale měla těžkou hlavu. Myslela na to, jak se rodičů zeptá, jestli by jí nekoupili prasátko.

To by nešlo!

I když byl pátek, Johanka si hned udělala úkol z matematiky. Potom si hezky uklidila v pokojíčku a ještě zašla do kuchyně, aby se podívala, jestli ve dřezu nezůstalo neumyté nádobí od snídaně. Chtěla mamince udělat radost a ulehčit jí práci. Při tom stále sledovala čas na hodinách. Když se blížila třetí hodina, bušilo jí srdce jako o závod. Za chvíli se maminka vrátí z práce.

V zámku zarachotily klíče a Johance poskočilo srdíčko.

„Ahoj, mami,“ pozdravila mile Johanka.

„Ahoj,“ odpověděla maminka a s plnou nákupní taškou odešla rovnou do kuchyně.

„Jé, ty jsi umyla nádobí!“ všimla si maminka a hned Johanku pohládila po vlasech. „To jsi opravdu moc hodná,“ pochválila ji.

Johanka se rozhodla, že teď je ta pravá chvíle, aby se maminky zeptala.

„Mami,“ začala opatrně. Chvilku zaváhala, ale pak si dodala odvalu a pokračovala: „Šlo by, abych dostala kamaráda?“

„Jakého kamaráda?“ nechápala maminka.

„Prasátko!“ vyhrkla ze sebe Johanka

„Cože?“ zeptala se maminka pro jistotu.

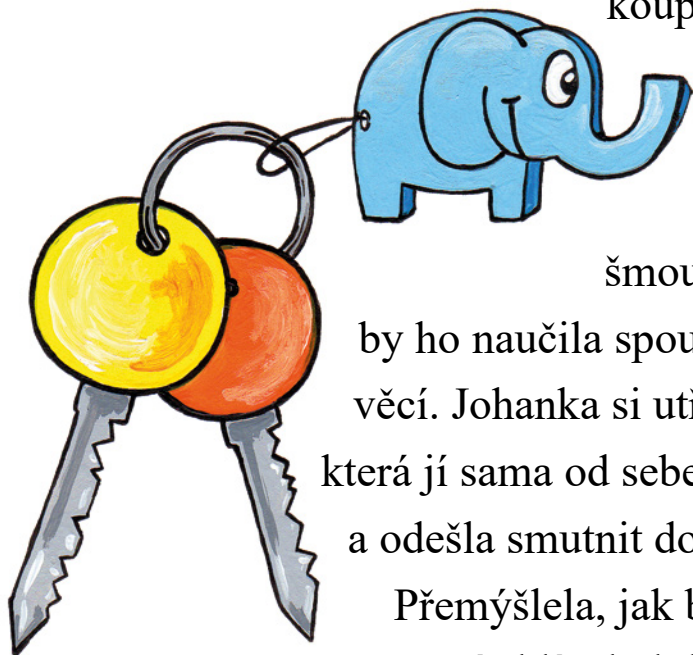
„Že bych chtěla jako kamaráda prasátko,“ zopakovala Johanka nahlas, aby se maminka zase nepřeslechla.

„Tak to by opravdu nešlo,“ odpověděla přísně maminka.

„Budu si každý den uklízet v pokojíčku a budu ti se vším pomáhat,“ nevzdávala se Johanka.

„To je od tebe hezké, ale prasátko nepřípadá v úvahu. Prasátko patří do chlívku nebo do lesa, a ne domů.“

Johanka sklopila hlavu. Bylo jí jasné, že maminka jí prasátko nikdy nedovolí. Copak neví, že prasátka jsou chytrá? Každý den by ho koupala, aby nebylo

špinavé a neudělalo na podlaze šmouhy. A určitě by ho naučila spoustu dalších věcí. Johanka si utřela slzičku, která jí sama od sebe stekla po tváři a odešla smutnit do pokojíčku.

Přemýšlela, jak by našla nějaký prasečí chlívěk, kde by se mohla na prasátko aspoň podívat a pohladit si ho. Na nic ale nepřišla.

Malé prasátko

V nedalekém lesíku se zatím jedné prasečí mámě narodilo šest roztomilých prasátek. Sotva přišla na svět, hned tichounce kvičela. Nožičky se jim podlamovaly. Byly ještě dost slabé, aby udržely celé jejich tělíčko.

Prasátka ale s každým dnem sílila. Pila mlíčko, rostla a přibírala na váze. Tedy skoro všechna, až na jedno z nich. Nejmenší prasátko mělo stále něco na práci. Ostatní sourozenci si pochutnávali na mateřském mléce, ale nejmenší prasátko se zatím snažilo poznávat svět. Rypáčkem šťouchalo do klacíků, které mu stály v cestě, rýpalo se v zemi, učilo se poznávat houby a stromy, které v lese rostly. Když uslyšelo nějaký zvuk, hned tam pospíchalo, aby zjistilo, co ho způsobilo. Zkrátka prasátko bylo nejen zvědavé, ale taky

zvídavé. Jenom nemělo chuť k jídlu tak jako jeho bratříčci a sestřičky. Nepotřebovalo jíst tolik co ostatní.

Brzy to ale bylo znát. Ostatní prasátka byla veliká a tlustá. Malé prasátko se brzy stalo terčem jejich posměchu. Sourozenci do něj s oblibou jen tak šťouchali. Při šarvátkách malé prasátko nikdy neobstálo, a tak raději utíkalo hlouběji do lesa. Tam si v klidu pozorovalo přírodu a na své zlomyslné sourozence nemyslelo. Při svých toukách občas snědlo nějakou bukvici, žalud nebo lesní malinu, ale doma se ke stolu nedostalo. Sourozenci ho mezi sebe nepustili. Nenasytně snědli všechno, co jim maminka nachystala, a tak není divu, že prasátko moc nevyrostlo.

Všichni se mu v jednom kuse smáli, tak se prasátko rozhodlo, že uteče. Bude daleko od svých sourozenců a zároveň se podívá

do světa. To vždycky chtělo. Třeba se tam něco nového naučí. Prasátko se jen tak vydalo na cestu do neznáma, jako kdyby si vyšlo na procházku.

Šlo po známé pěšince a přitom si vesele prozpěvovalo. Jeho máma se za ním koukala a nechápavě přitom vrtěla hlavou.

„Tomu vážně nerozumím. Necháává se odstrkovat, a ještě má dobrou náladu?“

